

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

De Substantia, & Proprietatibus naturalibus Angelorum

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1652

Cap. 25. An Angelo sit essentielle esse in loco, & tempore, & qu[a]enam sit quoad hanc necessitatem differentia spiritus à corpore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38892

C A P V T XXV.

*An Angelo sit essenziale esse in
loco, & tempore, & quanam
sit quoad hanc necessi-
tatem differen-
tia spiritus
à corpo-
re.*

84. **A**Ntequam definiatur modus angelicus essendi in loco, & in tempore; prius considerandum est, an coexistere alicui spatio loci, & temporis sit de essentia cuiuscumque creaturæ, & consequenter etiam spiritualis, & Angelicæ; an solius naturæ corporeæ, super quo est difficultas præcipuè circa locum, Sciendum.

dum ergo est quod, licet non
possimus aliquid imaginari,
aut sentire independenter à lo-
co, possumus illud intellectu
concipere. Vndè tum nomina
significantia apprehensionem,
tum verba substituta affirma-
tionibus abstrahunt à loco. Nō
sic abstrahunt à tempore ver-
ba: In affirmatione enim exi-
stentiæ, quæ affirmatio per ver-
ba importatur, intellectus præ-
scindere non potest à tempore.
Ideò verba sunt instituta apud
omnes cum temporum distin-
ctione; quod est signū vnum-
quodque existens esse essentia-
liter in aliquo tempore, quia
nequit aliter concipi, quam vt
tempori coexistens. Vltèrius
non est perceptibile aliquid
creari; quin vel fuerit ante prin-
cipium

ci
tu
tio
re,
ter
tu
du
vt
te
ita
au
ra
h
n
co
h
q
c
t
n
E
S

cipium nostri temporis, & potuerit coexistere alicui durationi anteriori ad eas quæ fuerunt, vel saltem alicui parti huius temporis quod datur, & dabitur; neque est intelligibile dari duas existentiis ita disparatas, vt neque sint simul, neque altera alteram præcedat, adeoque ita vt altera nulli parti actuali, aut possibili vllius alterius durationis correspondeat. Nō est hoc ita inintelligibile in loco, nam quamuis ægrè possimus concipere aliquid esse nullibi, hoc prouenire potest ex eo, quod non possimus aliquid concipere, nisi ad modū rei quantæ, eo quod noster intellectus moueatur à phantasmate semper repræsentante quantitatem, & locum. Coeterum nec eodem

dem modo censetur causa rei illa quæ dat esse in hoc loco, sicut quæ dat in hoc tempore; nec ita censetur amplificari existentia rei per rarefactionē, per quam plus loci occupat, ac per permanentiam, per quam plus temporis obtinet.

85 Dicendum igitur primo, non posse aliquid existere, & nunquam existere. Patet ex dictis, & videtur per se notum, aliter posset aliquis esse beatus, & tamen nunquam esse beatus, & semper infelix, quod nemo dicet.

86 Dicendum secundo, impossibile esse quod aliquod corpus sit nusquam. Probatum ex impossibilitate hoc ipsum imaginandi, quæ impossibilitas in aliqua potentia cognoscitiva

sci
ill
lis
sit
na
fir
fir
re
qu
au
au
tit
co
lo
im
pu
ce
lo
pi
te
ve
le

scitiua probat repugnantiam
illius rei, quæ est obiectum ta-
lis potentia; cum ergo corpus
sit obiectum proprium imagi-
nationis ex eo, quod non pos-
simus imaginari duo corpora
sine ordine locali, infertur hoc
repugnare. Nec dici potest,
quod obiectum imaginationis
aut est sola dispositio localis,
aut aliquid diuisibile, vt quan-
titas, quibus solum proinde
conueniat necessariò esse in
loco. Contra enim est, quia
imaginatio concipit etiã cor-
pus, vt distinctum à loco, dum
concipit illud transferri de vno
loco in alium. Vltèrius conci-
pit punctum indiuisibile, vt pa-
tet in Mathematica, quæ cum
versetur circa res imaginabi-
les, nihilominus sæpè loquitur
de

de punctis: Confirmatur quia
 omne corpus est essentialiter
 institutum ad agendum in alia,
 nec enim est gratia sui, sed fe-
 licitatis alienæ, ad quam in-
 seruit tantum agendo, per a-
 ctionem transeuntem; atqui
 ad hanc actionem requiritur
 ubicatio limitatiua actiuitatis
 in agente. Ergo, & cæt. Ulte-
 rius videtur quod ad agen-
 dum in aliud requiratur ne-
 cessario vicinitas agentis, &
 passi. Probatur, aliter effe-
 ctus non demonstraret suam
 causam: si enim non sit evidens
 rem non agere, vbi non est, non
 posset hoc vlla experientia
 deprehendi; nam nos experi-
 mur effectus, & non experimur
 immediatè quænam sint ipso-
 rum causæ: est ergo necessaria

vbi-

vbicatio ad hoc ne corpus sit frustra.

87 Obijcies primo. Corpus Christi in Eucharistia non potest naturaliter agere, & tamē non est frustra. Respondeo sufficere, quod possit supernaturaliter agere. Imò & de facto agit continendo species, quibus substatur. Undē non est frustra.

88 Obijcies secundò, etiam materia sine forma esset frustra, & tamen potest ab omni forma diuinitus separari. Ergo etiam corpus separari potest ab omni vbicatione. Nego antecedens: quicquid enim sit, an id miraculosè fieri possit, adhuc tunc materia esset apta ad suū finē, quia esset apta recipere dispositiones in se induci.

ducibiles ab agente; ad quas dispositiones posset consequi formas.

89 Dicendum tertio, res spirituales posse de potentia absoluta esse nullibi. Probat, quia sunt institutæ propter actiones immanentes, quæ non exigunt propinquitatem, ut limitentur: sunt enim ex se limitatæ ad vnicum subiectum, seu ad agens, quod est simul recipiens ipsarum.

90 Obijcies: non potest aliquid existere quin sit præsens immensitati Dei, sed quod est nullibi non est ipsi præsens. Ergo nihil potest esse nullibi. Respondeo duplicem dari præsentiam Dei ad creaturas: alia est per quam Deus est intimus creaturæ, ut cōseruans, & dans
illi

illi totum esse, & totam perfe-
ctionem, & virtutem, quæ in-
timitas præcedit omne vbi, &
ad eam sequitur, quod vbi est
creatura sit Deus, vt continens
tanquam causa totam perfe-
ctionem vbiationis creatæ.
Porrò secundum hanc præsen-
tiam omnis creatura est præ-
sens Deo priùs natura quam
vbiatur: est inquam Deo præ-
sens, vt danti esse, antequam
det ipsi vbi: & quoniam hæc
perfectio diuina à qua omnis
creatura accipit esse, est idem
immensitati, per quam Deus
continet, & communicat per-
fectionem omnium vbiatio-
num; ideò in hoc sensu omnis
creatura dicitur præsens diui-
næ immensitati. Alia præsentia
est præsentia localis cum diui-

na immensitate, vt dicente re.
 spectum ad omnem creatam
 vocationem; & hæc præsentia
 non est in creatura in eo priori
 in quo præcedit suum vbi; nec
 esset in re, quæ existeret nusquã,
 nec est de eius essentia. Vndè
 dicendum est de essentia om-
 nis creaturæ esse quod coexi-
 stat diuinæ immensitati mate-
 rialiter solum, & non formali-
 ter sumptè; sicut accidit in qua-
 cunque creatura pro eo priori,
 pro quo præcedit suum vbi; est
 tamen de essentia omnis crea-
 turæ, habere eam intimitatem
 cum Deo, ratione cuius exigat
 ei localiter coexistere.

91. Obijcies secundò, impli-
 cat aliquid poni, quin tollatur
 eius negatio ab aliquo loco.
 Ergo non potest aliquid existe-
 re,

re
 ge
 te
 ca
 to
 ho
 tic
 tic
 re
 tic
 si
 ca
 pe
 n
 a
 ca
 fo
 v
 in
 d
 g
 c

re, & simul esse nusquam. Nego antecedens, quia prius intelligitur rem dari, quam vbi-
cari, & consequenter quam tolli eius negationem à loco: in hoc autem *vbi* differt à dura-
tione, quia sicut ponere dura-
tionem est dare esse rei; ita da-
re rei esse est impedire nega-
tionem alicuius durationis ip-
sius; quod non accidit in vbi-
catione. Sicut enim non est idē
ponere in loco, & dare esse, sic
non est idem auferre à loco, &
auferre esse; sed quoniam locus
continet rem; sicut materia
formam, ideò secundum vsum
vocum dicitur dari negatio rei
in loco, quando res est ab eo
disiuncta, sicut dicitur dari ne-
gatio formæ in materia, quan-
do forma materiæ non vnitur;
cum

cum tamen in neutro casu de-
tur vera negatio rei; sed unio-
nistantum rei cum loco; vel
formæ cum subiecto.

CAPUT XXVI.

*An esse in loco habeatur per ali-
quid purè relatiuum, an
per aliquid absolu-
tum.*

92 **Q**uoniam quæstio
de vicatione,
& motu Angelorum tota pen-
det à principijs communibus
super natura vicationis, &
motus *vt sic*; ideò prius oportet
de ijs communiter statue-
re, vt deinde propria Angelo-
rum liceat per consequentias
deducere. Certum est rem non

con-